

Джордж КОЛЛІН

ПІДМІНА

ОПОВІДАННЯ

З англійської переклав Павло НАСАДА

По-перше: доки я ще не приступив до розповіді... тобто перш ніж Федеральне транспортне управління накладе сувору заборону на розголошення цієї історії як на злісний наклеп, я хочу дещо пояснити. Можливість виникнення помилки, яка спричинилася до усіх подальших непорозумінь, описаних нижче, зараз повністю виключена і таке не може повторитися. Тому безстрашно користуйтеся вашими місцевими засобами телепортації. Гарантія безпеки — дев'яносто дев'ять відсотків.

© Павло Насада, 1996, переклад українською мовою.

Перекладено за виданням: Weekend Book of Science Fiction. Published by Harmsworth Publications Ltd. London, 1981.

Джордж Коллін (нар. 1938 р.) — англійський письменник-фантаст. Автор багатьох оповідань. «Підміна» — перше з тих, які він опублікував. Воно з'явилося друком у 1960-х роках.

По-друге: чи тямите ви хоча б трішки, як саме працюють системи телепортації?

Безперечно — ні. Хіба можете ви уявити, щоб люди не сприймали як цілком належне технологічні винаходи, які використовуються для їхньої ж зручності? Одне слово, хіба пересічний пасажир залізниці у дев'ятнадцятому столітті знався на дивах парового локомотива, або ж чи мали бодай мізерне уявлення про будову реактивного двигуна ті, що у двадцятому столітті надавали перевагу літакам?

Ні. І те, і те важило для них не більше як засіб пересування з одного місця до іншого з мінімальними незручностями. Це ж стосується сьогодні і вас, коли ви миттю переноситеся з кабіни до кабіни завдяки системі телепортації. Перед тим як продовжувати розповідь, я дозволю собі коротко ознайомити вас із принципами дії цієї системи.

Усі матеріальні об'єкти, якщо простежити аж до їхнього спільного знаменника десь нижче рівня атомної структури, складаються з однаковісінького базового «матеріалу», — для зручності назвемо це субстанцією. Оця субстанція і є тими, скажімо, цеглинками, з яких у залежності від розміщення молекул складається усе на світі — все одно, чи то буде котлета на кісточці, чи пінта морської води.

З того часу, коли на початку нашого століття навчилися аналізувати, змінювати і перетворювати цю субстанцію, технологія набралася сил і зуміла впоратися з проблемою дефіциту матеріалів.

Візьмемо до прикладу АРОН. У якому порядному домашньому господарстві обійдуться без нього? Однак не всі знають, що АРОН це не лише милозвучна назва. Її складають перші літери повної назви: Апарат Регенерації Органіки і Неорганіки. Нумо згадаємо, як ми ним користуємося. Ви підбираєте код тієї речі, яка вам потрібна. Наприклад, ви потребуєте нову сорочку. Отож ви вводите код до машини, закладаєте в контейнер сировину — це може бути все, що завгодно: декілька літрів морської води, фунти зо два піску або ж, при бажанні, і стара сорочка.

АРОН розкладає морську воду чи що там ще і, таким чином, забезпечений будівельним матеріалом, вибудовує атомарну структуру у відповідності з введеним кодом. А за якусь хвилю перед вами стильна сорочка ГЕЙ-ГЛО — «створена за останньою модою спеціально для вас у лабораторії ГЕЙ-ГЛО».

Отож, певна річ, тепер вам усе зрозуміло.

У такому випадку вважайте, що ви ознайомилися з принципом телепортації. Адже подобається це вам чи ні, людина — з фізичної точки зору — не що інше, як матеріальний об'єкт. Щоправда, трохи складніший за інші.

Коли ви заходите у транспортну кабіну і набираєте код місця прибуття, прилад аналізує вас і одночасно, хоч як би це жахливо прозвучало, фізично розкладає вас на складовий матеріал. У цей самий час банк пам'яті передає інформацію про вашу структуру на приймач, де інший прилад знову складає вас до купи з уламків якогось попереднього мандрівника або ж, якщо необхідно, з матеріалу в запасному контейнері.

Я готовий визнати, що усе це насторожує, але в дійсності ця операція мало чим відрізняється від суто біологічних процесів. Зрештою, що таке хромосоми, як не комп'ютерні програми? Дехто висуває застереження, що коли тебе розклали на складові, то, мовляв, людина таки наче й припиняє існування. Але насправді усе відбувається миттєво. І не тільки тому, що діється все зі швидкістю світла (а світло, як вам відомо, за одну секунду оббігає земну кулю вісім разів). Отож я сміливо запевняю, що для кожного з вас мить у небутті залишається непомітною.

А все ж таки важко повірити, що навколо нас ходить багацько людей, що постали з кількох галонів морської води. Втім, не переймайтеся, нічого страшного у цьому немає. Навіть важко уявити собі, щоб щось спрацювало не так як слід.

Однак...

* * *

Єдиним слабким місцем телепортації залишається використання потужних пучків радіохвиль. Якою б досконалою не була техніка, завжди існує ризик виникнення радіоперешкод. Напевно, вам траплялося сидіти у Нью-Йорку перед вашим трішечки розладнаним телеприймачем і насолоджуватися чітким зображенням і звуком телекомпанії Сі-бі-ей на 748-у каналі, коли несподівано на екрані з'являлися розмиті обриси передачі Бі-бі-сі з 147-го каналу.

Одного дня у липні, саме три роки тому десь після дванадцятої дня за східним часом або, скажімо, під вечір за Грінвічем (при телепортації через океани виникають проблеми з часовими поясами), вийшла з ладу якась важлива, ну зовсім дріб'язкова деталь в обладнанні Телепортативного комплексу НЮТК-27815 на Таймс-сквер у Нью-Йорку. Деталь була дійсно неважлива і спричинилася вона до похибки зовсім мізерної, але цього виявилось досить, щоб між каналами 27 815 та 271 815 виникла взаємодія.

Перешкоди почалися о чверть на першу середнього поясного часу і періодично то з'являлись, то зникали: а саме, тільки в тих випадках, коли обидва канали одночасно працювали у одному напрямку. А припинилися вони без трьох хвилин третя, коли склалася критична ситуація і спрацювала система автоматичної корекції.

За цей час молодий комівояжер з містечка Позкіпі, прибувши у Сансет-Юніт, штат Лос-Анджелес, виявив у себе валізку з цінними паперами та готівкою на суму триста п'ятдесят тисяч доларів та фунтів стерлінгів, а кур'єр одного з нью-йоркських банків Алан Б. Шумейкер стояв у сусідній кабіні й тримав у руках пакет із кодovими жетонами для АРОНу, що призначалися для виготовлення п'яťох сортів дитячої гігієнічної присипки, двох сортів пелюшок одноразового користування і дитячих переносних ліжечок. У той же час геронтолог Співак по дорозі з Нью-Йорка до Французької Рів'єри позбувся своїх світло-голубих очей, які дісталися йому при народженні, а отримав натомість зелені із золотим зіниці, котрі раніше вірою і правдою служили такому собі Карлосу, жиголо за родом занять, який якраз повертався з неприємної й невдалої подорожі по порівняно затишних куточках Англії в товаристві підтоптаной Дочки Американської Революції.

Крім цих дрібних неприємностей в житті чотирьох людей, що досі не мали особливих проблем, якийсь час помилок більше не траплялося. Аж ось о другій годині п'ятдесят одній хвилині середнього поясного часу професор Ірвін Дж. Блек, викладач історії літератури двадцятого століття з Колумбійського університету, тридцяти п'яти років, засмаглий, темноволосий і назагал симпатичний, а також двадцятишестирічна міс Дороті Саймон, тендітна, вродлива невимовної краси блондинка, ввійшли відповідно до кабін № 41 та № 71 у відділенні на Таймс-сквер. Перший сам, а кінозірка в оточенні натовпу несамовитих, екзальтованих вболівальників.

О другій п'ятдесят дві вони обидвоє одночасно набрали один номер — 052781 (Великобританія). Через 0,1 секунди високий темноволосий мужчина і тендітна красуня опинилися в кабінах № 28 та № 42 у відділенні на Берклі-сквер у Лондоні.

* * *

Дороті з'явилася в дверях кабін з виразом зневажливої погорди на обличчі, породженої десятками темпераментних гарячих зустрічей, які влаштували їй до цього часу вболівальники. Проте сталося щось неймовірне. Вона вжахнулася від того, з якою нахабною байдужістю проігнорували її появу ті кілька людей, що стояли поблизу. Не так з пихою, як із глибоким усвідомленням власної непереможної вроди, все ще відчуваючи себе на висоті становища, вона рушила обвішаним дзеркалами, застеленим турецькими килимами коридором цього показового відділення телепортації. Вона насилу зберегла рештки самовладання

і не скипіла, коли якийсь привабливий молодий чоловік у брунатовому костюмі з бронзовим волоссям і засмаглим обличчям ішов їй назустріч не звертаючи на неї найменшої уваги, та мало того, без найменшого проблиску зацікавленості чи захоплення в очах.

Дороті вважала себе знавцем чоловічої вроди, та цього разу її естетичні уподобання затьмарилися відвертою неповагою до її особи. Наближаючись до цього самозакоханого молодого чоловіка, вона вже була озвалася до нього, та застигла, як укопана, вражена і фізично і психічно, коли втямила, що коридор тут раптово повертає направо, і зіткнулася вона не з якимось незнайомим молодиком, а з своїм власним відображенням у дзеркалі.

Реальний стан речей звалився на Ірвіна значно швидше. Зокрема тому, що він не звик отак одразу з телепортативної кабіни потрапляти в обійми крикливого натовпу шанувальників і журналістів. Крім того, його мозок і далі видавав накази ногам, взутим у замшеві черевики великого розміру. Але ці настанови приймали натомість ноги у скупеньких туфельках, що склалися з кількох квадратних дюймів шкіри, ремінця і тридюймових каблуків-шпильок.

Під захоплені вигуки неймовірно збудженого натовпу чоловіків гарненька, чудово збудована блондинка, дарма що з мізками професора англійської літератури, простягнулася на долівці.

Реакція потерпілих зовсім не відповідала їхньому зовнішньому виглядові. На першому поверсі відділення телепортації на Берклі-сквер подорожуючі мали нагоду втішатися такою картиною: атлетично збудований, високого зросту дорослий чоловік корчився в припадку істерики. А тим часом половина чоловіків Великого Лондона заворожено втупилася в екрани телеприймачів, де рожевий, як весняний цвіт, ротик ангелоподібної блондинки виговорював такі прокльони і лайки, що усі волоцюги й биндюжники разом не здобулися б на достойну відповідь.

* * *

Дороті було дуже не по собі. Вона відчувала, що щось тут негаразд, але не могла втямити, що саме. Як не дивно, але їй здавалося, що тут не обійшлося без чоловіка. А сталося попросту те, що вона, яка ніколи не палила, не могла розпізнати симптомів нікотинного голоду, від якого страждав організм курця. Збентежена дошкульними відчуттями, вона не прислухалася до розмови, яка точилася поруч. Сиділа вона на вигляд зовсім спокійна і врівноважена, але всередині закипала.

Ірвін навпаки виглядав розгубленим, і на його вродливому обличчі застиг вираз невимовного і безпорадного розпачу. Його світле волосся скуйовдилось і на голові панував, як кажуть, красивий безлад. Його темно-блакитні очі стали ще виразнішими — ось-ось мали покотитися великі кришталеві сльози. Від розпачу тремтіла нижня губа. Звабливість Дороті Саймон, однієї з найвродливіших жінок світу, завжди знаходила відгук у чоловіків з розвинутими батьківськими інстинктами. На безпорадність вони реагують безвідмовно.

Що ж до Девіда Уоллеса, представника американської компанії «Телепортейшн інкорпорейтед» у Англії, то він сидів саме навпроти цієї невимовної вроди і його не полишало наполегливе бажання взяти її... чи його?.. Ірвіна в обійми і висушити сльози поцілунками. Його стримувало на місці тільки одне те, що разом з Ірвіном Блеком вони разом виростили в одному кварталі, разом бавилися, разом бігали до школи, пліч-о-пліч виходили побешкетувати після шкільних занять. Усе це примушувало тримати себе в руках. Становище було і смішним, і сумним водночас.

— Але ж, Дейве, — заламував руки Ірвін, — це дуже гарно, що ти так щиро вибачаєшся, але що ж ти збираєшся чинити?

— Ну, ну, не турбуйтеся, міс Сай., чи то пак, Ірвіне. Я запевняю тебе, що компанія повністю відшкодує тобі за цей нещасний випадок.

— До чого тут відшкодування? Поверніть мені моє тіло. Ти гадаєш,

що отак, як воно є, я не буду виглядати дурень дурнем перед моїми студентами?

— Повір мені, вигляд у тебе чудовий. Тобі не здається, що з ним можна примиритися? Як не кинь, але зараз ти надзвичайно вродлива жінка. Я впевнений, що у світі знайдуться мільйони школярок, яким нікого не треба, тільки б з часом перетворитися на таку невимовну красуню, як ти.

— Ти забуваєш, що я ніколи школяркою не був і ніколи не мав найменшого бажання стати кимось іншим. Тільки абсолютно нормальним мужчиною. І усе, чого я прагну, це повернутися он у те тіло, і, якщо міс Саймон не проти ним поступитися, то я впевнений, вона нічого кращого не зробить, як повернеться у своє власне.

— Ба, коли б усе було так просто! Але одразу, як тільки ми дізналися про цей випадок, то негайно ж підкинули роботу нашим науковцям. І я тобі скажу, є надія, що через місяць-два якийсь розв'язок вони обов'язково знайдуть. Ще ніколи вони нас не підводили.

— Чи ви чули таке! Місяць-два! А що ж мені порадиш робити? Завтра я повинен читати лекцію в університеті. Як почуватимуться студенти, коли всесвітньовідома тупувата фіглярка розповідатиме їм про логічний позитивізм у науковій фантастиці двадцятого століття?

— Будь ласка, не забувайте і про мене,— втрутилася Дороті, ще не опанувавши як слід нові для себе басові голосові зв'язки. — Я повинна грати завтра у п'єсі, яка транслюватиметься на весь світ. Ця роль має вирішальне значення для моєї кар'єри. Дуже я тепер схожа на вісімнадцятирічне дівчисько, аякже!

— Наразі я можу вам запропонувати тільки одне,— сказав Девід. — Спробуйте хоча б протягом одного дня виконувати обов'язки один одного. А ми, зі свого боку, будьте певні, надамо усю можливу допомогу. Для початку, гадаю, буде найкраще, якщо ми надамо вам два номери у готелі телепортативної станції на Берклі-сквер, де ви зможете спокійно про все домовитися.

— Один номер з двома кімнатами,— приречено, але твердо сказала Дороті.

— Ніколи! — вигукнув Ірвін. — Я не залишуся в одному номері з цією... з цим... чоловіком! — Як іпохондрик, Ірвін завжди уважно аналізував усі прояви діяльності свого організму чи перебіг хвороб, з якими йому доводилося мати справу, однак, як виявилось, існувала ще одна небезпека, від якої він завжди вважав себе надійно застрахованим. Він не мав нічого проти батьківства, але ж який стовідсотковий мужчина ризикуватиме стати матір'ю?

— Обов'язково один номер,— наполягала Дороті. — Що б ви собі не думали про мої обличчя і тіло, вони мій єдиний скарб. І я не залишу їх наодинці з цим добродієм, щоб він поводився з ними, як йому заманеться.

— Але ж послушайте! — вигукнув Ірвін.

— Чи може ви соромитеся мене? — здивувалася Дороті. — А я ось як гадаю. Усе своє життя ви провели з своїм тілом, а я з своїм. Все одно ми знатимемо, як кожен з нас виглядає без одягу. За таких обставин хіба може бути мова про якусь сором'язливість.

У Ірвіна знову потекли сльози.

* * *

Наступного ранку Дороті витратила дві години, щоб одягнути і привести до ладу Ірвіна. Спершу, звичайно, він спробував одягнутися самотужки. Це йому сяк-так вдалося тільки після довгої патетичної промови щодо сміхотворної непрактичності жіночої білизни. Але потім, після наполегливих протестів Дороті та її критики щодо браку у нього розуміння гами кольорів і смаку в одязі, процедуру довелося повторити з самого початку. Нарешті настала черга підфарбувати обличчя. Одна за одною відбулися дві невдалі спроби, перш ніж Дороті могла проголосити, що той готовий з'явитися на люди.

Нарешті підмінена парочка з'явилася на першу з низки задалегідь запланованих зустрічей. Компанія запропонувала їм скористатися з мініатюрних передавача і приймача — перший був схований у перлинах намиста на шиї в Ірвіна, а останній — у вусі у Дороті. Таким чином Ірвін, якого відрекомендували, як давню і щиру подругу професора, мав змогу підказувати Дороті імена тих високопоставлених осіб, які підходили привітатися з нею, а потім так само нашіптував їй речення за реченням зі своєї лекції, а вона повторювала їх уголос для усієї аудиторії.

Усе обійшлося — краще не придумаєш.

Досі ніхто не міг закинути Ірвінові ані слова про його знання. Однак під час публічних виступів йому завжди було не по собі, давався взнаки і стиль мовлення — він читав лекції швидко й монотонно, без натхнення. Вперше його лекція була прочитана з усією майстерністю вродженої акторки і їй таки вдалося вкласти почуття у те, що вона вимовляла. Закінчилося тим, що їй аплодували стоячи, аплодисменти переросли у овацію. Оскільки Дороті була телеакторкою і ніколи досі не стикалася з живою аудиторією, то успіх зовсім сп'янив її. Вона кланялася на усі боки, махала рукою аплодуючим.

З вдячності за такий успіх вона підійшла до Ірвіна і поцілувала його. Від цього аудиторія шаленіла ще більше. То була справжня сенсація.

А ще через шість годин, після короткотривалої репетиції, передавач сховали у одну з Ірвінових краваток на шиї в Дороті, а приймач опинився під білявим волоссям, укладеним у красиву зачіску. Так Ірвін дебютував в іпостасі актора. На щастя, п'єса виявилася старомодним і сентиментальним твором, у якому йому довелося виступити в ролі плаксивої й глухонімої дівчини. Йому треба було всього-на-всього рухатися перед об'єктивом так, як його інструктувала Дороті, і зображати страх, жах або ж відчай, для чого, як виявилось, акторські здібності непотрібні, коли вперше опиняєшся в оточенні батареї прожекторів та безлічі кінокамер.

Єдиним не зовсім вдалим моментом міг стати той епізод, коли під час кульмінаційної сцени головний герой за сценарієм брав його в обійми. Вроджені чоловічі інстинкти підказували йому випручатися з чужих рук і затопити тому в пику, та обернулося усе інакше. Дарма, що його мозок був готовий прореагувати по-чоловічому! нервова система та залози, як-не-як, залишалися цілком жіночими. Хвиля насолоди огорнула подолане чоловіче єство і прореагував він, як і належало, — автоматично і безпомилково.

* * *

— ...Дотті, дитинко, — це телефонував Ейб Шульц, голлівудський агент міс Саймон. — Дотті, золотко, ти була аб-со-лют-но на висоті. Ми вдвох з Елом сиділи ось тут, спостерігали за твоєю грою, і, знаєш, дитинко, наші хустинки були мокрі, аж капало. Якщо відверто, моя солоденька, останнім часом ми вже почали були турбуватися за тебе. Нам видавалося, що ти поволі втрачаєш притаманну тобі сценічну чутливість, і стаєш, як би це сказати, занадто незалежною. Ти ж розумієш, про що я.

Але сьогодні вечором про все забулося. Ти була чудова, і кожен, чуєш, кожен думає так само. Нові пропозиції надходять одна за одною, і я вже для тебе дещо маю — саме на твій смак. Це нова версія старого фільму «Карусель». Його зняв такий собі Торн Сміт. Там розповідається про те, як чоловік і дружина повністю перетворилися одне на одного, бо вони втрапили у халепу з якоюсь таємничою статуєю. Я-то знаю, що тобі аж ніяк не дасться чоловіча роль, але якщо вже пропонують, то нам краще прийняти запрошення. Усе буде чудово, а гроші так і посипляться на нас. Як гадаєш, ми втнемо такий номер?

* * *

— Блек, — з екрана відеотелефону озвався Дін Локвейлер із Нью-Йорка, — усі викладачі і я вважаю своїм обов'язком повідомити тобі про наше захоплення новинами, які ми отримуємо з Лондона, про те, як тепло сприйняли твою лекцію. Мушу зізнатися, що останнім часом на твою

адресу звучало багато критики, і люди висловлювали невдоволення тим, що ти вважаєшся тут у нас провідним спеціалістом у галузі англійської літератури.

Можливо, я і помиляюся, але назагал висловлювали думку, що, якими б необхідними не були чисто теоретичні розумування в найкращих традиціях університетської науки, зараз, коли результати нашої праці у такій мірі залежать від усезростаючої мережі телекомунікації та засобів масової інформації, необхідно уміти демонструвати свої знання якомога ширшій аудиторії, щоб вона належно оцінила їх.

До сьогоднішнього дня, як мені здається, за тобою не помічалось таких якостей, але, беручи до уваги твій вчорашній успіх, я з усією серйозністю можу стверджувати, що ми сподіваємося від тебе росту до небачених висот у галузі, яку ми зараз плануємо запропонувати тобі.

* * *

— Так,— почав Дейв Уоллес,— мені важко висловити усю повноту свого жалю, що ми так довго зволікали, але ви, напевно, мали можливість переконатися, наскільки серйозні технічні проблеми нам довелося долати, і, чесно кажучи, ми вважаємо, що у порівнянні з цими труднощами шість місяців справді дуже короткий відтинок часу. Та годі з виправданнями. Я впевнений, більше вас цікавить, що ж ми придумали для вас.

— Ми прийшли до висновку, що взаємодія між двома паралельними пучками радіохвиль привела до того, що мізки кожного з вас помінялися місцями. Але при цьому інших фізичних пошкоджень не спостерігалось. І тепер, хоча ми не можемо здійснити зворотну операцію з гарантованим успіхом, ми вдосконалили телепортативний пристрій з тим, щоб поміняти місцями ваші «банки пам'яті»,— іншими словами, перенести усю суму досвіду, з якої складаються ваші особистості, з одного тіла у інше. — І він з тріумфом усміхнувся до них.

Дороті (екс-Ірвін) сором'язливо усміхнулася у відповідь.

— Мені справді дуже-дуже шкода, що на вашу долю випало стільки непотрібних турбот, та, знаєте, мені здається, що ваш винахід нам не знадобиться. — Вона (він) перевела дух і поглянула на свого товариша (товаришку). — Виявилось, що ми з Ірвіном надзвичайно задоволені теперішнім нашим становищем. Досі ми успішно займалися своєю кар'єрою, однак були цілковитими невдахами в особистому житті, і ця невлаштованість стала негативно впливати на нашу працю. Нам навіть здається, що ця пригода спричинилася до того, що ми стали кращими, працьовитішими і щасливішими. Так що, як бачите, заледве чи знадобиться нам ваша машина.

— Так, про це не може бути мови,— втрутився Ірвін (екс-Дороті), приємно зашарівшись,— тому що минулого тижня я запропонував Дороті вийти за мене заміж, і я щасливий повідомити вам, що вона дала згоду.

* * *

Трапилася ця історія, щоб ви знали, більше двох років тому. Незважаючи на колишню репутацію міс Саймон як жінки, схильної до розлучень, цей шлюб виглядає тривким, і я не бачу причин, щоб він коли-небудь розпався. Зрештою, найбільше ми любимо самих себе. А що, коли ми зуміємо відокремити своє «я», з яким вирости, а потім одружитися з ним? Якщо кажуть, що усе скоряється перед коханням, то для егоцентричного кохання взагалі не існує нічого неможливого.

* * *

Дороті (екс-Ірвін) ще якийсь час працювала, однак згодом відмовилася від обнадійливої акторської кар'єри з тим, щоб зробити з Ірвіна справжнього знавця англійської літератури, у якій колишня міс Саймон, хоча дослівно абсолютно нічого не тямала, досягла безумовних успіхів. Зараз вони — найповажніша академічна парочка серед професорського поголів'я усіх п'ятдесяти штатів.

Її зникнення з поля зору широкої публіки прискорила поява на світ Ірвіна-молодшого, а кілька місяців тому до нього приєдналася Дороті-молодша: двійко чудових дітлахів, гордість своїх батьків. Але найважливішим заняттям вони вважають консультування тих, кому довелося опинитися у такій самій ситуації, що й сімейство Блеків.

Не станете ж ви сподіватися, що компанія викине на смітник складний прилад, на виготовлення якого витратили шість місяців праці і силу-силенну грошей. Ось так почав працювати Персональний Трансформатор, або ж, як його ще називають, Пітер. На світі є неймовірно багато блискучих і оригінальних особистостей, приречених на прихисток у невиліковнохворих або просто старіючих тілах.

Не перевелися також і здорові тіла з хворим розумом — невиліковні божевільні, психопати, вбивці, засуджені до страти. Трансформувати і тих і тих є неабиякою послугою для людства. Деколи розум і тіло повністю сумісні, однак частенько трапляються випадки, коли йдеться про осіб протилежної статі, різного віку або кольору шкіри, і покликання Блеків полягає в тому, щоб допомогти цим людям акліматизуватися.

Окрім того, хоча про це ще не всім відомо, тепер Персональний Трансформатор стали часто використовувати для надання допомоги молодим парам, які мають намір побратися. Варто тільки дати можливість одному з партнерів побути зо два тижні у шкурі майбутнього чоловіка чи дружини і... Досягають дуже хороших результатів, однак мушу вам сказати, тепер ви вже не зможете бути певними, що, скажімо, ваш сусід чи сусідка це ті самі люди, якими вони були вчора або стануть завтра.

Павло Насада (нар. 1958 р.) — працює перекладачем в Інституті демократії ім. Пилипа Орлика. Перекладає з англійської.